Пише: Цвијетин Миливојевић
уторак, 06 октобар 2009 12:00

(Данас, 06.10.2009)

Да би био добар ментор, мораш да будеш и добар домаћин. Један сам од угледнијих домаћина у Барајеву, а можда и својом физиономијом пристајем као личност која би могла да одговара тој улози – сматра Драган Младеновић Прока, ментор укућана ружичасте ТВ „Фарме“.

Јесмо ли онда, ми у Србији, баш толико богу згрешили, па нам из Европе наметнуло ни домаћина ни угледника, осим ако Јелко Кацин (1955; дипломирао „обрамбословје“ илити ОНО и ДСЗ, тема „Жене у оружаним снагама“) и не треба да нам буде ментор, јер је Србима, као што ономад Димитриј Рупел изрече своју експертизу у форми дијагнозе - потребан надзор и васпитање?

- Сад је било доста! – узвикнуо је поводом вести о убиству Бриса Татона у Београду и, таман кад је сваки нормалан грађанин ове земље хтео да му аплаудира, Кацин је отишао два корака даље. Прво је експресно устврдио да „Србија није испунила све услове за укидање виза за ЕУ“, а потом, разумевајући себе као принудног губернатора, пожелео да се позабави и унутрашњополитичким стварима Србије, на страни, погађате које политичке опције.

И раније, након обиласка Војводине, рецимо, наш васпитач Јелко, у извештају о положају националних мањина, оптуживао је Србију за „међуетничке инциденте у покрајини“. У међувремену је пластично појаснио „аутизам Србије“ као ситуацију једнаку оној „када би муж, да напакости жени, одсекао себи ону ствар“.

Током словеначког председавања Унијом, Кацин је стање у Србији називао

„неуротичним“, а српске политичаре кукавицама, јер немају храбрости да кажу да ће на Балкану настати (и бити међународно призната) држава Косово. Као известилац Европског парламента за Србију, посаветовао је Београд да „први призна државу Косово“, а потом похвалио као „историјски догађај“ то што је у седишту ЕП први пут пуноправно истакнута застава независног Косова. Због чега је чак и Божа Ђелић, додуше, маневарском муницијом, запретио да ће службени Београд затражити Кациново смењивање, са образложењем да нема избалансиран и уравнотежен приступ према Србији!

Наш „коуч“ за евроинтеграције вунено је доба, између „Штафета – не, хвала“ и „Европа здај“, провео пишући књигу о хеликоптерима и текстове за ревију „Одбрана“, а на словеначку велику сцену ускаче 1990, као саветник тадашњег министра одбране Јанше, те, од 1991, у својству министра информисања. Као мозак пропагандног „боја за ресницо ин правицо“ против ЈНА и званичног Београда, односно „начелник штаба“ најефикасније ратне пропаганде на овим просторима („Блитз Криег“ за 10 дана)...

„На црту“ су му, ако ме сећање не вара, изашли (Књига о химни) Павловић, у име Србије, те генерали Гверо и, покој му души, Вук Обрадовић, у сивомаслинастим дресовима. Зато у последицама тог пораза уживамо, ево већ 19 година.

Сумирајући учинке рата, Кацин је признао да су се Словенци за тај сукоб припремали годину дана; да ништа није било препуштено случају, од припреме резервних радио и ТВ канала у случају уништавања релеја, преко мобилизације и адекватног екипирања информативних служби, до договора о сарадњи са становништвом у размени аматерских видео записа... У уџбеницима ратне пропаганде заслужила је место једна конференција за новинаре коју је, тих дана, Кацин организовао у „Цанкарјевом дому“, оптуживши ЈНА да баца касетне бомбе на цивилне циљеве у Словенији.

Једним притиском на „делете“, 26. 2. 1992, самостална Словенија је поништила (према подацима тамошњег МУП-а) најмање 67.000 својих суграђана, избрисавши их из регистра становника. Пропагандну подршку овом „светом“ националном послу етничког чишћења несловенаца опет је обезбедио Јелко Кацин, па ће, неколико лета потом, као доказани експерт за концепт „наоружаног народа“, постати и словеначки министар војни.

Али, ни у једној функцији, није, на пример, реаговао када је, пре неку годину, емитован документарни филм аустријске телевизије на којем се види како припадници

Територијалне одбране Словеније, 28. јуна 1991, на граничном прелазу Холмец, стрељају тројицу војника ЈНА који су претходно положили оружје и истакли бели чаршав у знак предаје.

Своју прву љубав (ОНО и ДСЗ) компензовао је куповином, по дисконтној цени, за сопствену хацијенду, гвоздене ограде која је опасивала бившу војарну ЈНА. Данак је, пре 11 година, платио несрећни колега посланик кога је, због добацивања „ограјоварственик“ (чувар ограда), усред парламента, тукао по глави дебелим примерком дневника „Дело“ формата некадашње црвене „Борбе“.

Ваљда је нама оваквима, због оне народне „према свецу и тропар“, и допао Јелко као надзорни орган. Остаје само да певамо „Немој по глави, друже плави“ и да се надамо како нам Кацина није послао неки злочести противник проширења ЕУ са жељом да нам огади Унију.